

ХРИСТО СМИРЕНСКИ КАРНАВАЛНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Обществото на народите даваше бал — голям костюмиран бал. Церемонмайсторът — старият филантроп Лойд Джордж — предложи:

— Художници и декоратори от всички страни да не жалят средства и сили за по-бляскавото украсяване на залата. Необходими са повече светлинни ефекти, по-разнообразна обстановка, отличен оркестър, а най-главното — рекламата да бъде по-громка и по-оригинална.

Парижкият му помощник помисли малко и навъсен, каза:

— Да не афишираме много. Може би балът няма да се състои в салон „Генуа“.

— Но тази година редът е мой — обади се римският патриций. — Дадохме матине във Версайл, вечеринка в Лондон, спиритически сеанс във Вашингтон и кинематографическо утро в Кан — нека поне карнавалният бал да бъде у нас.

— По това няма да спорим! — авторитетно заяви церемонмайсторът. Твой ред е тази година!

Поанкаре^[1] помълча малко, извади табакерата си, загледа се през прозореца и проточено каза:

— С това се помирявам. Но никак не съм съгласен да бъдат допуснати на бала и външни лица, нечленове.

— Но тогава пак няма да си покрием разноските.

— И без туй ще имаме дефицит, тъй че нека поне бъдем горди.

— Няма смисъл да работим за идея! Нека бъдем реалисти. От всички спектакли досега ний само губим. Каквото искаш, мисли, аз няма да отстъпя.

* * *

Карнавалният проект претърпя много изменения. Балът биде отложен на няколко пъти. Направиха се ред репетиции, ред поправки. Най-сетне тържествената вечер дойде.

Улиците бяха осветени с разноцветни лампи и навред се движеха блестящи каляски и светкавични автомобили. Беше шумно, тържествено, празнично. Февруарското вечерно небе беше матово и ниско. Едри снежинки изобилно се стелеха по покривите, въртяха се

край блестящите електрически глобуси като бели нощни пеперудки и падайки по асфалтовия паваж, разтапяха се на малки водни ивици.

Пред парадната врата на салона беше още по-празнично и тържествено. Тълпа от любопитни хора се трупаше шумно, журналисти с карнети в ръце сновяха трескаво насам-натам. По околните балкони бяха поставени кинематографически апарати, а от двете страни на входа вместо факли пламтяха дебели ленти магнезий и океан от среброзеленикава светлина заливаше всичко наоколо.

От салона долитаха тържествените звуци на оркестъра. Свиреха великата соната на братството. Пръв пристигна и спря пред входа закрит бледосин автомобил с бели звезди. Излезе леко приведена фигура, облечена в дълга копринена туника, с перука от златни къдрици и със сандали на краката. В дясната си ръка държеше сребърно разпятие, а в лявата — 13 маски. Четиринадесетата маска — маската, напълно наподобяваща назаретянина Исус — беше на лицето г-н Хардинг^[2], наследникът на Уйлсона!

В публиката се чу тих шепот. Едва изчезна фигурата на Хардинг, и Лойд Джордж пристигна. Той дойде в разкошна древногръцка колесница, теглена от двадесетина души. Имаше ирландци, индуси, египтяни, австралийци, негри и много други. Облечен беше в широка бяла дреха и държеше факел. Изобразяваше Свободата.

Не закъсня и Поанкаре. Той се беше маскирал като ангелчето на мира.

В малка ръчна носилка пристигна японска девойка. Тя наивно бе скръстила изящните си ръце на гърдите. Пристигнаха и много други, все тъй тихи и смирени...

В разкошно декорирания салон, напоен с парижки и източни парфюми, сред феерична светлина,меняващ всеки миг нюансите си, се движеха маскирани двойки. Малки момиченца разнасяха в елипсовидни кошнички букети от бели рози. Върху златен пиедестал, наметната с тежък мантиел, бе изправена статуята на демокрацията. Тя държеше палмово клонче, а в краката ѝ лежеше няколко счупени мечи. Оркестърът току-що бе завършил „Сонатата на братството“ и във въздуха още трептяха последните нежни ноти. Диригентът с дълбок поклон поблагодари за аплодисментите и написа с едри четливи букви: „Финансова симфония от Стинес“^[3].

— Свирете нещо по-весело, по-игриво! — обади се Лойд Джордж.

Диригентът се поклони въпросително:

— Казачок?

Поанкаре се разтрепера:

— Как? Казачок?!... По кой начин!...

Съгласиха се да бъдат изпълнени няколко оперетни къса, а след туй „Економическата елегия“...

Прииждаха нови посетители. Влезнаха акционерите от марионетния театър „Малко съглашение“. Посрещнаха ги радушно. Поанкаре се разцелува с един от тях. Усилиха осветлението. Хардинг поръча да палят по-често бенгалски огньове.

Оркестърът наново гръмна. Започна „Економическата елегия“. От нейните звуци Лойд Джордж изпадна в меланхолично настроение, Хардинг си запуши ушите, а Поанкаре се готвеше да се отдалечи в бюфета, когато в залата настана ропот и смущение.

... Влезе висок снажен мъж, с червена сукнена рубашка, препасан с дебел шнур, с широки сини панталони и изкаляни ботуши. Той пристъпи сред залата, хвърли наоколо спокоен поглед и се усмихна.

— Как смеете! — възмути се Поанкаре. — Та вий нито сте костюмиран, нито имате маска!

— Моля ви се, не влизайте чак навътре! Ще изцапате килимите! — предупреди го бързо Хардинг.

Главният уредник на бала Лойд Джордж се обърка. С бързи крачки той се затече към вратата.

— Вратарите! Къде са вратарите и лакеите! Еберт!^[4] Ренодел!^[5] Турати!^[6] Адлер! Гомперс!^[7] Кой ли няма? Защо го пуснахте?!

Но вратарите и лакеите бяха заети. По мряморните стълби нахлуваше някакво странно шествие, блъскаше се, напъваше и крещеше.

Всички в залата изтръпнаха.

— Да се затворят вратите!...

Двама-трима се затекоха, но беше вече късно.

Като бурен поток в салона нахълта неочакваното шествие. Всички бяха зле костюмирани, кални, прашни и груби. Това беше безчислена тълпа от хора с покъсани панталони и сини блузи, с

почернели от дим лица. Там имаше мъже и жени, селяни и работници, черни, бели и бронзолики — някакво вавилонско смешение. Те заканително пристъпяха, свили юмруци, и по лицата им нямаше никакво карнавално изражение.

Лойд Джордж се изправи:

— Джентлемени, каква е тази груба карнавална шега?

— Боже мой, това никак не е естетично! — възмути се Хардинг.
— Аз съм виждал карнавални сюрпризи, но...

В тълпата се чу несдържан ропот. Оркестърът млъкна. Маскираните се отдръпнаха плахо по ъглите. Поанкаре хвърли палмовото клонче и с разтреперан глас закряска:

— Господа, това на какво прилича? Салонът е ангажиран от Обществото на народите. Как смееете да влизате? Кой сте вие?

Тогавата тълпата настръхна, дружен вик екна като нечакана буря, блъсна блестящите полюлеи и страхотно разтърси залата:

— Ний ли? Ний сме Обществото на народите без маска!

[1] Председател на републиката във Франция. — Б.р. ↑

[2] Американски буржоазен държавник, през 1920 г. избран за президент на САЩ. — Б.р. ↑

[3] Стинес — голям концерн за тежка промишленост в Рур. — Б.р. ↑

[4] Председател на германската република. — Б.р. ↑

[5] Френски политик, социалшовинист. ↑

[6] Лидер на дясното, реформистко крило на италианската социалистическа партия. ↑

[7] Реакционен деец на американското професионално движение. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.